

NOI suntem cei mai NOI dintre
cei NOI, căci suntem NOI!
Răspunsul este doar ... NOI!

Revista Liceului Teoretic Sănnicolau-Mare

Motto: Gaudeamus!

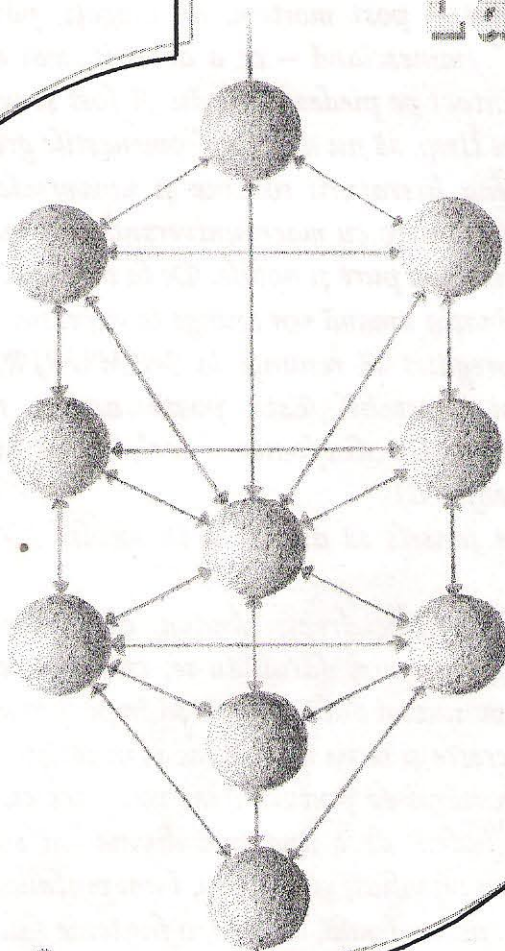
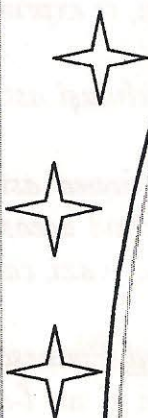
Ics: - A dori să te plimbi pe o pajiște înflorită, fără a călca nici o floare!!! E utopia celor care folosesc prea des cuvântul spirit sau... nostalgia celor care nu-l au deloc!

Igrec: - În generația noastră, fiecare e suma a ceea ce i s-a interzis să fie!!! sau... nu i s-a spus deloc!

Zet: - Lucrul cel mai grav care i se poate întâmpla unui tânăr este să fie lipsit de capacitatea de a admira modele!!! sau... căruia nu i se oferă deloc!

SUMAR:

- CRONICA AK 47
- MINIMA MORALIA
- Para-poveste
- Muzica
- Sport

La mulți ani...

- REBUS
 - Cuvinte...
 - O zi de liceu
 - Omenirea... încotro?
- MOMENT POETIC

...2001!

Numărul 2, ianuarie, 2001

UN SIMPLU GÂND: - DOR DE EMINESCU -

„Când răsare geniul, mor școlile” (G. Călinescu)

„S-a spus, cu dreptate, că un popor nu va fi caracterizat atât prin oamenii săi mari, cât prin felul în care îi recunoaște și îi cinstește pe acești oameni mari.” (Fr. Nietzsche)

Nimic mai firesc decât... încă un an... o zi... Eminescu – ce a trebuit, trebuie și va fi să fie: ora stelară, hyper-eonică a culturii și spiritualității românești – deși, parcă, niciodată nu s-au „scornit” mai multe aberații despre El – ca în ultimii ani.

MITUL EMINESCU?!? Iubit de cei mulți și chinuiți, denigrat și repudiat de unii contemporani ai săi, adulat – post mortem, de exegeți, până la „îngrețoșare” (vezi cultul „Eminescu – „întoxicarea” eminesciană – ce a devenit, mai ales pentru tineri, eminescofobie), Mihai Eminescu rămâne intact pe pedestalul său. A fost și va fi, ca orice geniu, prea detașat și profund, ca, dintru și întru timp, să nu ne „ierte” omeneștile greșeli.

Apariția lui pe scena literaturii române și universale nu poate fi o întâmplare. Prin Eminescu a dialogat osmotically micro cu macrouniversul, dar, înainte de toate, au grăit spiritul și rațiunea prin formele lor cele mai pure și nobile. De la el încoace, ficțiunea a devenit o necesitate, prin care gândirea și imaginația umană vor ajunge la expresie.

Motivul astrului pregătit să renunțe la NEMURIRE, grație unei adorații ieșite din comun, rămâne colosal și irepetabil. Este, poate, acesta, marele „crez” al poeziei române, împodobit într-un limbaj articulat „din foame și dor”, împletit într-un singur „cuvânt, ce exprimă adevărul”: Hyperion (Luceafărul).

Eminescu are toate șansele să dureze și în secolul XXI – sub protecția aceluiași astru tutelar.

Un gânditor a afirmat, pe drept, cândva, că tot ceea ce se împarte pe lumea asta, descrește, în afară de dragoste, care, dăruindu-se, crește și se multiplică. Parafrazând această idee, e momentul să spunem: numai dacă vom ști să împărțim dragostea de Eminescu, și azi, ca și ieri, aici și oriunde, ea va crește și se va multiplica și în conștiința celor de mâine.

Abia atunci când românii de pretutindeni vom face cunoștință cu adevăratul Eminescu, vom fi absolviți, precum iudeii, de o anatema divină: ni s-a trimis un Hyperion și nu l-am recunoscut, din contră, l-am repudiat, și mai rău, l-am profanat.

Or, ABSOLUTUL nu e o boală, o joacă, o fantezie sau o josnicie: e incantație, e vecinicie!!!

Glume

- Bulă, cum se cheamă animalul de care și leului îi e frică?

- Leoaica, doamna profesoară.

- Mama! Am omorât cinci muște dintr-o singură lovitură! - povestește Bulă. -

Doi erau masculi și trei femele.

- Cum ți-ai dat seama de acest lucru?

- Păi, doi erau pe masă și trei pe oglindă.

Bulă se întâlnește cu prietenul lui.

- Tatăl meu este un om foarte bun - spune el.

- Mie-mi spui! Până acum doi ani a fost tatăl meu...

Bulă asistă la un concurs de atletism.

- Tata, ăștia care aleargă, o să ia toți premii?

- Numai primul dintre ei, fiule.

- Atunci ceilalți de ce mai aleargă?

- Bulă, ce ați făcut azi la școală?

- Am avut ora de chimie, și am făcut o bombă.

- Și mâine ce o să faceți?

- Unde?

„...statisticile, ca și minijupele, ne pot dezvălui ceea ce nu știam, dar ne ascund esențialul” (Grigore Moisil).

După Disraeli există trei feluri de minciuni:

- minciuna propriu-zisă
- minciuna gogonată;
- și... statistica!

Deșteptul știe ce spune, prostul nu știe ce spune, diplomatul nu spune ce știe, iar mincinosul spune ce nu știe!

Noi

O zi de liceu

Sunt sigur că, de multe ori, v-ați întrebat: „De ce am venit eu azi la școală?” Din cauza unei lipse acute de învățătură – fenomen permanent în aria liceului nostru. Mulți confrăți de-ai noștri și-au pus întrebarea de mai sus, fapt pentru care, articolul are menirea să facă puțină lumină în această privință, analizând o zi „normală” de licean, în adevăratul sens al cuvântului.

Ziua unui licean începe la ora 7 cu arhicunoscutul sunet al ceasului deșteptător care rezistă, ca-n fiecare dimineață, la un tratament dur pe motiv că nu i s-a terminat bateria. Ajungând liceanul nostru într-un târziu și la școală, de cele mai multe ori după ora 8,, vă este lesne de înțeles că la prima oră este „paralel” cu tot ce se vorbește și scrie aici. Așa că prima oră a trecut ușor. Fiind obișnuit cu o oră de trezire „rezonabilă”, cam pe la jumătatea orei a doua, un elev normal începe să dea primele semne de „trezire”. Dar nu pentru mult timp, căci se și sună de pauza mare, eveniment mult așteptat. După pauza mare, care durează de obicei 20-25 de minute, ora următoare, a treia, nu scapă nici ea de figurile fără de seamă din partea elevilor. Povestiri din pauză, comentarii contradictorii, digestia sau relaxarea după un eventual fotbal sau handbal, volei sau baschet, sunt ceea ce îi preocupă pe elevi, în prima parte a orei. Dar, totuși, mai rămân câteva minute de efortare, măcar de a încuviința ceea ce se „emite” continuu din zona catedrei. Următoarele două ore, de la 11 la 13, sunt mai speciale. În liceu toți elevii sunt bolnavi! Nu vă speriați, că nu de vreo boală „clasică”, ci de „chiulangită”, care s-a acutizat de-a lungul timpului, așa că elevul chiulește la una din ore, la cealaltă asistând ca să nu spună că a venit degeaba la școală și, că pe ziua ce trece, nu a acumulat nici o informație nouă. Din cauza efortului intelectual excesiv pe care l-a depus până la ora 13, elevul este extrem de obosit, motiv pentru care, în ultima oră, plictiseala și „cheful de nimic” ating cotele de incendiu. Așadar, elevul, din cauza oboselii, uită să mai răspundă și la prezență, în caz că profu’(a) o face.

Vă dați seama câte eforturi depune un elev de liceu într-o singură zi școlară? De neimaginat! Nu este de mirare căci din România au plecat genii recunoscute pe plan internațional.. din cauza eforturilor depuse la școală.

Cine respectă programul expus în articol, are toate șansele să devină „mare”! Vă invit să-l puneți în practică de mâine. Succes!!!

D. Petrovici

Gânduri

*Te-întrebi adesea
Cât va mai dura
Știind că timpul se pierde
Lăsând sculptată opera vieții
AMINTIREA.*

*Nu-ți vei putea răspunde
Decât trăind
Decât să cauți răspunsurile,
Căci acesta este scopul vieții
Lăsat în lume
Umbrit de moarte,
Treci mai departe...*

*Și va veni și pentru tine
Clipa când amintirea ta
Va rămâne amintirea celorlalți,
Căci atât ne dorim
Doar că, până atunci
Merită să trăim!*

Martinică Ciprian

Speranța vieții mele

*Stau, și mă gândesc...
Merg, nu mă opresc.
Alerg, spre infinit,
Opriri? n-am mai găsit.
Aștept. și nu știu pe cine,
Sper, doar în mai bine.
Caut, în această viață:
Fericirea, ca să-mi fie soață.
Unde, aş găsi mereu?
Liniște... cugetului meu.
Cred, doar în Dumnezeu,
Sper, numai în Fiul Său.
Mie, îmi va dăruia,
Șigur, de voi nădăjdui.
Sănătate, trupului,
Leac sufletului,
Strălucire, în chip magic,
Moștenire, în Rai veșnic.*

G.A. Mirela

În grădină

*Stau la umbra
nucului din grădină,
și mă gândesc,
iar gândurile mi le aud
ca din surdină.*

*Stau la umbra
nucului din grădină,
și-ncep s-aud,
iar sunetele ce le-aud
sunt gândurile mele
ce le aud ca din surdină.*

*Stau la umbra
nucului din grădină,
și mă privesc,
privindu-mi gândurile,
ce mă priveau...
în surdină.*

*Stau la umbra
nucului din grădină,
simțindu-mi gândurile
ce le priveam privindu-mă,
ce le-auzeam...
...ca din surdină.*

Iov

Degeaba vrei...

Se prăbușește-n tine, se prăbușește totul
Și simți cum prin dureri ei cred că faci pe mortul
Căci moartă-ți este viața și inima ți-e moartă
Și doar licărire prin ochi și se mai poartă
Și ochii îți sunt roșii și lacrimile-i spală,
Pierdută-ți este soarta și minte-ți este goală
Și stai și aștepti o clipă, o clipă oarecare
Și vrei să vină moartea și-o rogi să-ți sară-n cale.

Mia

Simbol

*Iubire:
înălțare
depărtare
disperare*

*Minciună:
scufundare
negru, pete
nori
nemărginire*

*Suflet:
agonie
furtună
haos
scufundare*

*Viață
disperare
întunecare
haos
scufundare.*

Drideanu Anca

Cugetări de toamnă

La marginea umbrei unui parc se înălța un plop solitar încărcat de vreme și fum. Era un miez de toamnă putred de cenușiu și rece ce pustia orice urmă de verdeată și poftă de a trăi. Copacul își scutură deja frunzele-i cangrenate, rămânându-i doar una singură ce se agăță de un ram puternic, refuzând să cadă. Un vânt astmatic se înfiripa printre ramurile arborelui, în încercarea de a doborî și cea din urmă rămasă frunză.

Simțind că aceasta e pe cale să cedeze, plopul alocă o mai mare cantitate de sevă pentru a o menține puternică. Vântul se intensifică, dar copacul canaliză tot mai multă hrană frunzei. Vântul începu să sufle tot mai brutal, dar copacul, pentru a păstra și ultima sa frunză, renunță la întreaga rezervă de hrană.

Astfel, în acel miez de toamnă cenușiu și rece, copacul se uscă, iar frunza... căzu.

Caruselul emoțiilor

Cel mai fredonat refren al zilelor noastre este „Vreau să mă simt bine, vreau să mă distrez! Nu-mi pasă ce cred sau gândesc ceilalți, vreau să fac ce-mi place mie!”. S-ar putea crede că prin aceste cuvinte s-a spus totul, că este limpede pentru oricine ce vrem noi, tinerii. Poate că n-ar strica, însă, să aruncăm o privire dincolo de aparenta claritate a mesajului direct.

De multe ori, în spatele unor astfel de cuvinte se ascunde o realitate dureroasă: egoismul. De ce mi-ar păsa că „binele” meu ar putea însemna ruina celui de alături? De ce m-ar interesa că distracția mea aduce lacrimi în ochii celor care mă iubesc? De ce să țin cont de ceilalți când motto-ul societății de astăzi pare a fi că nimic nu contează atâta timp cât tu ești bine! Așa să fie?

Uneori mă întreb dacă dorim cu adevărat să devenim asemeni unor păpuși mecanice, care nu fac decât ceea ce sunt programate să facă, insensibile la dragostea cu care sunt înconjurată de copii sau, de fapt, ne pasă atât de mult de ce spun o parte din cei ce ne înconjoară, încât, încercăm să ne conformăm modelului lor de gândire, concepției lor privitoare la viață, la ceea ce ar trebui sau nu să facem.

Am fost creați cu o nevoie fundamentală de companie umană, detestăm singurătatea și, de aceea, uneori, acceptăm orice fel de prieteni, tocmai pentru a evita o stare vecină, pentru unii, cu sfârșitul: singurătatea.

Ați fost vreodată într-un parc de distracție? V-ați urcat vreodată într-un carusel? Îmi amintesc de amalgamul de senzații ce mă cuprindeau. Nici nu mai știam dacă sunt bine, dacă îmi place sau dacă sunt amorțită de frică. Totul

se învârtea cu mine. Era o senzație stranie, nenaturală, provocată de combinarea mai multor factori: pericolul, spiritul de aventură, noutatea sau teama de a nu fi catalogată drept fricoasă. Uneori, când mă dădeam jos, îmi spuneam că, pentru nimic în lume, nu mă voi mai urca vreodată; dar reveneam.

Copilării! Așa să fie oare? Și totuși creștem și ne aruncăm în caruselul mult mai periculos al distracțiilor considerate de prietenii noștri ca fiind „adevărate”. Părinții ne sfătuiesc să avem grijă, uneori chiar și noi simțim că „jocul” devine mult prea periculos, dar teama de a nu rămâne fără „prețioșii” noștri prieteni, teama de a deveni nepopulari, sau de a fi considerați ALTFEL, ne paralizează, făcându-ne să nu mai ținem cont de nimic. Ne batem atunci în piept cu așa-zisa noastră independență și libertate, fără să realizăm că altcineva manevrează sforile pe care de bună voie ni le-am prins de mâini și de picioare.

Adevărata libertate înseamnă să poți spune **nu** chiar și atunci când toți în jurul tău spun **da**. Adevărata independență înseamnă să alegi să depinzi de Cel care a pus atât de mult preț pe libertatea ta, încât ți-a oferit șansa să alegi între bine și rău, între o viață veșnică alături de El și o viață pe termen scurt, alături de tentațiile acestui pământ.

Gândește-te, de fapt, ce vrei de la viață, cât de liber vrei să fi și, mai ales, pentru cât timp? Vei descoperi că avantajele unei aparente „încorsetări” – cum ar putea-o numi „prieteni” tăi – vor dura o veșnicie și că, în loc de lacrimi, vei putea semăna în jurul tău zâmbete și voie bună.

Dan Camelia

Ce este singurătatea?

În lumea noastră comunicarea a ajuns la apogeu. Pe lângă telefonie mobilă, faxuri, scrisori electronice, mai există posibilitatea comunicării audio-vizuale prin intermediul Internetului. Cu toate acestea, tot mai mulți oameni sunt nefericiți, tot mai mulți oameni sunt singuri. Pe unii îi părăsesc părinții de mici, pe alții îi părăsesc copiii la bătrânețe.

În localitățile mai mici acești oameni au ajutorul vecinilor sau a altor oameni binevoitori, însă, în orașele mari, ei nu mai prezintă importanță pentru nimeni. Vecinul de peste drum te vede singur, însă nu-i pasă. Toți sunt atât de ocupați, încât nu au timp pentru cei care-i înconjoară. Alți oameni sunt înconjurați de cei dragi, dar cu ei nu pot să-și împărtășească tristețile, bucuriile, la nivelul sufletului. Și așa ajung să tot caute împlinirea, dar nu o găsesc. Toți acești oameni care sunt sau se simt singuri, cât și cei care nu vin în ajutorul lor, au uitat ce este dragostea, sau, pur și simplu, nu o cunosc. Tot ce au de făcut pentru a-și întregi relațiile sau a-și face noi prieteni, este să-i iubească pe toți, fără prejudecăți și fără condiții.

Și, în final, ce este singurătatea? După mine, e lipsa dragostei în relațiile cu ceilalți și, mai ales, absența lui Dumnezeu în viețile noastre, a tuturor.

Trică Laurențiu

Fata tatii și fata mamei

A fost odată ca niciodată, un bărbat relativ bine, cum se zice, „o idee mai frumos decât dracul”. Acesta, în urma unui mariaj nereușit, în urma procesului de partaj de după divorț, după apeluri și recursuri, s-a ales doar cu custodia fiicei sale. Cum vremurile erau grele: întreținerea mare, telefonul scump, ca să nu mai vorbim de accesul la Internet (povestea cu „1 cent/minut” e adevărată, doar dacă nu te gândești la inflație... dacă era 1 leu/minut să mai zici...), omul nostru a trebuit să ia „măsuri și greutate”. Într-o bună zi și-a luat inima-n dinți și a făcut a doua mare greșeală a vieții lui, o luă de nevastă care nu era nici frumoasă, nici tânără, dar care avea un capital fix și o fiică care-i semăna fizic și moral, adică NAȘPA. Cele două fete se deosebeau ca iarna de vară (pentru că „iarna nu-i ca vară”). Fata tatii era înzestrată cu toate cele de la mama natură: frumoasă precum Claudia Schiffer; isteată ca Dexter și harnică precum bunica Monica (Aghiuță). Fata mamei era urâtă ca... maică-sa, proastă ca... maică-sa și leneșă ca... maică-sa.

Săraca fata tatii, cât era ziulica lăsată de Dumnezeu, aspira, ștergea praful, mergea după pâine și apă minerală, își făcea referatele, portofoliile, eseurile, spăla și călca și veșnic ea era la rând să meargă la McDonald's după de-ale gurii. Seara, când era frântă de oboseală, când mama se uita la „Luisa Fernanda”, taică-său citea ziarul „ProSport”, iar biata soră-sa era... beată, se retrăgea în camera ei și naviga pe Internet: scria email-uri, spargea coduri, lansa site-uri și câte și mai câte... Cu toate că fata tatii era o adevărată menajeră la casa omului, mama vitregă n-o suporta și o ocăra toată ziua. Bietul tată, deși știa, nu putea să zică nici „pâș” pentru că nevastă-sa avea atât puterea legislativă (ea făcea legile în casă) cât și cea administrativă (le administra tuturor „porția lor zilnică de sănătate”, cu băătorul de covoare pe spinarea fiecăruia). Într-o bună zi și fata tatii și-a găsit „perechea potrivită” în urma unui anunț

matrimonial. S-a dus la taică-său și-i zise: „Surprize, surprize”; „Lasă-mă papa la mare / Vreau distracție și soare / M-am îndrăgostit lulea / Am aflat ce-i dragostea!”. Tatăl, sughițând de beat, îi răspunse prompt: „Bine, fata mea, du-te-n lume și arată-le tuturor că „Viața bate filmul””. Zis și făcut. La despărțire, tatăl închină o halbă și zise: „Trăiască berea în care ne-am născut!”, și-i dădu ca amintire un laptop. Mare-i fu bucuria când află că jumătatea ei era proprietarul unui Internet cafe prosper. Din amărăciunea vieții trecute a rămas amar doar gustul cafelei de dimineață.

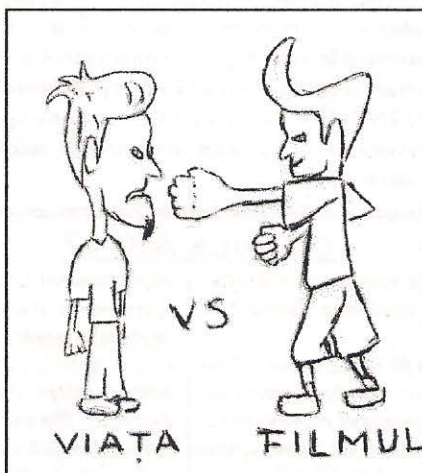
Într-o bună zi, și-a cumpărat un detergent Bona și din acel moment și-a dat seama că „se pricepe la afaceri”. După un timp se hotărî să-i facă „un pustiu de bine” tatălui și îl trimise la un sanatoriu de cinci stele pentru dezalcoolizare, după care urma să-l includă într-un program de reabilitare.

Între timp, mama vitregă rămasă singură în „cuibușorul ei de nebunii” (că deja era nebună) se hotărî să-și trimită odrasla să-și încerce și ea norocul, tot la mare, căci „La mare, la soare fetițele sunt...”, știți voi cum... (bronzate, vrea să spună autorul).

Dar se pare că norocul nu i-a surâs nici pe plajă. Atunci, disperată, s-a adresat emisiunii „Din dragoste”. La emisiune nu s-a prezentat nici un pretendent. În mod excepțional i s-au oferit cele trei variante ajutătoare: „50:50, sună un prieten și întreabă publicul”. Alegerea ei a fost: „Mă retrag”.

După filmări a tras concluzia că „filmul bate viața”. Pașii au dus-o apoi la fiica mamei Omidă pentru descântece, dar nici o speranță. Un singur telefon i-a îndrumat pașii spre „luminița de la capătul tunelului”; la telefon era sora ei vitregă, care, într-un gest de noblețe, a înscris-o la emisiunea „Stil”. Urmăriți emisiunea „Stil” de pe programul CeaDinUrmăTV, miercuri, la orele 23:00. (reluare duminică dimineața).

Mircsov Petronela

OMENIREA... ÎNCOTRO?

„...Viețuitoare care umblă, viețuitoare care zboară, toate suferă ca de o boală a iubirii, toate caută mai întâi să se împreuneze, iar în urmă să se îngrijească de hrana celui născut; toate sunt gata, chiar și cele mai slabe, să dea lupta cu cele mai puternice pentru apărarea puilor și să moară pentru ei...” (din Platon – Dialoguri / Banchetul / Despre iubirea platonică).

Încă de la primele încercări de a desluși tainele lumii sale interioare, omul s-a raportat, în bună parte, la lumea animalelor. Astfel procedează și Diotima (parteneră de discuție a lui Socrate), care încearcă să dea o definiție a IUBIRII. Într-o primă fază, se ajunge la concluzia că aceeași iubire impulsionează individul la procreare, hrănire, grijă față de progenitura sa, ce poate duce chiar la agresivitate.

În ziua de azi, după nenumărate studii ale oamenilor de specialitate (antro-pologi, psihologi, etc.), s-a

convenit că elementele comportamentale înșiruite mai sus sunt, de fapt, impulsuri instinctuale subordonate INSTINCTULUI de supraviețuire, componentă primară, atât a comportamentului animal, cât și al celui uman (vizat de acest articol).

Așadar, „legea junglei” domină, într-o oarecare măsură, și în rândurile noastre, comportamentul sexual sau dorința de afirmare constituind (mai mult sau mai puțin conștient) un imbold pentru neîncetatele competiții interumane.

Fie că este vorba de concurența dintre elevii unei clase, sau campaniile electorale și „întrecerea” pe plan economic a diferiților producători, toate intră sub incidența acelorași motive: necesitatea de a birui, de a fi deasupra tuturor printr-un mod sau altul. Instinctele sunt o parte constitutivă a eului uman și nu pot fi eradicate, spre deosebire de INSTINCTUALITATE, ce tinde spre a deveni caracteristica marcantă a multora dintre noi.

Caracter incendiar, impulsiv, necontrolat în relația cu persoanele din jur, individul instinctual de astăzi se leapădă de comportamentul incestuos al „predecesorilor” săi datorită fărâmei de moralitate ce i s-a impregnat în sine, mai mult sau mai puțin direct, prin educația primită pe parcursul vieții sale. Cea mai clară delimitare dintre instinctualitate și moralitate ne este parvenită prin învățătura lui Moise, personalitate ce pune ETICA deasupra oricărei tendințe „animalice”, exemplu demn de urmat de oricare dintre noi în spiritul sociabilității și al respectului față de ceilalți membrii ai speciei noastre, lăsând impulsurile agresive și sexuale undeva la fundamentul comportamentului omenesc (acolo unde le este locul), temperate de RAȚIUNEA ce ne detașează de celelalte specii, RAȚIUNEA ce ne face OAMENI.

Andrei Savu

CRONICA AK 47

Odată cu trecerea timpului, ca simplu român ce mă aflu, am ajuns la mai multe concluzii, privitor la statutul meu: acela de a fi român.

Mă întreb ce înseamnă cu adevărat să fii român, sau, chiar mai presus de aceasta, om. Din câte am reușit să sintetizez, pare-mi-se mie că ideile pe care le prezintă și le susține poporul român de azi sunt că „prostia” și „nesimțirea” reprezintă calitățile ce trebuie puse în valoare dacă vrei să ajungi „cineva”. Acesta trebuie să fie motivul pentru care continuăm să păstrăm aceste nărayuri „benefice” și, chiar mai mult, să le perpetuăm. Sunt intrigat de anumite lucruri care se petrec în România, dar, ca oricare român, îmi dau seama că aceste lucruri ar trebui să-mi fie normale. Din câte am observat, în România se plătesc „taxe” destule, „har Domnului”, că nu ducem lipsă, dar, românul, vorbind la general, nu înțelege faptul că ceea ce aparține statului, aparține tuturor și, implicit, și lui, ci aderă la ideologia care spune că „ce-i al statului, e-al nimănui”, și, ca urmare a acestei gândiri „de masă”, cetățeanul român „părește” la distrugerea, sau, în cel mai „bun” caz, la însușirea „bunurilor” de plăcere, sau de... nevoie. La noi în țară, toți aderă la diferite ideologii, având și ideile lor proprii, fiind cu adevărat niște oameni „de idei”, sau, mai bine zis, niște „idioti”, care, în cele din urmă, dau dovadă de o „incultură” și o „imbecilitate” care uimesc Universul, sau, poate, doar pe mine. Dar, totuși, avem o rază de speranță!, parlamentarii, care sunt români și... ce păcat, și ei respectă regulile „românismului” prezent, care este o boală de care, pare-se, nu mai scăpăm, boală care a început în urmă cu 50 de ani prin a promova incompetența. Interesant e că o altă boală de care noi, românii, nu vom scăpa prea repede sau chiar niciodată, este „narcisismul naționalist” fără substrat. Noi, românii, în general, ne privim ca

niște oameni grozavi, și nu tăgăduiesc aceasta, dar ar trebui să o spunem la trecut: am fost, dar nu mai suntem, și nu noi, ci înaintașii noștri, iar între noi și ei nu există semn de egalitate, cum finem morțiș să punem. N-am fost noi, oare, cei care (demult) țineam piept puhoaielor otomane care veneau să cucerească Europa? Nu suntem noi, oare, printre cei mai deștepti oameni din lume, dovadă stând atâtea genii (cunoscute sau nu)? Nu suntem noi o țară de intelectuali, atâtea tineri absolvind facultățile noastre? Dar, vai, curajoși și puternici eram în trecut, geniile reprezintă câțiva români, nu toți românii, și, mai presus, intelectualii noștri pleacă, nu-i așa? Și, până la urmă, tot ce facem e... „să ne îmbătăm cu apă rece”. Poate că eu văd strâmb, iar, ce văd, analizez cu mintea mea, dar tot continuu spunând că la noi „prostia brută” e la mare preț, „imbecilitatea” și „dobitocismul”, „vandalismul” și „incultura”, „barbarismul” și „nesimțirea”, fac legea în țara asta la propriu și la figurat, începând de la „idiotul” de rând până la „imbecilul” ajuns un „mini-Dumnezeu”.

Ce mai! Să fim tot ca până acum, să ne complacem în „cretinitate” și „prostie”, „lene” și „nesimțire”, căci (sau mi se pare doar mie?), noi, românii, o ducem „excelent”. Cu imbecilitatea înaintea! Deviza românilor de azi. Ați făcut o revoluție, dar revoluția nu se face numai în fapte, sau numai prin vărsare de sânge, ci și prin spirite și mentalități. Nu mai încercați să scoateți paiul din ochii semenilor, ci scoateți-vă bârna din ochii voștri, înșivă.

Schimbarea unui om nu e nimic, dar alte 22 de milioane înseamnă o națiune, așa că începeți să vă schimbați pe voi!

(n.a.: menționez că tot ceea ce am susținut mai sus, este subiectiv)
Dimulescu V. Petru

Topul muzical al liceului

1. Eminem – *Stan*
2. Destiny's Child – *Independent woman*
3. Holograf – *Să nu-mi iei niciodată dragostea*
4. Madonna – *Don't tell me*
5. J. Lopez – *Love don't cost a thing*
6. N&D – *Vreau să plâng*
7. Limp Bizkit – *Rollin'*
8. Britney Spears – *Stronger*
9. Wu-Tang Clan – *Gravel pit*
10. Sonique – *I put a spell on you*

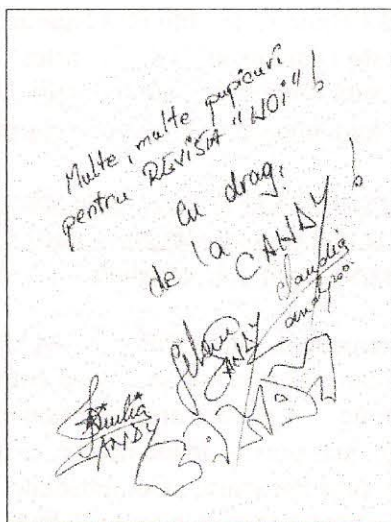

Music is the key

CANDY – FETITELE „DULCI CA MIEREA”

În data de 15 decembrie 2000, în orașul nostru a avut loc un concert organizat de către discoteca „May Day”, printre formațiile invitate numărându-se și „Candy”.

Grupul este format din trei fete, și anume: Giulia (15 ani), cea cu codițele împletite, Claudia, bruneta sportivă, de aceeași vârstă, din Mangalia, în timp ce frumoasa Selena are 14 ani, ea fiind din Constanța. Grupul a fost înființat de Laurențiu Duță, (care, în prezent, este producătorul lor), în luna martie a anului 2000. Studioul lor de înregistrări se află la Năvodari, locul unde și-au înregistrat primul lor album. Piesele celor trei fete care au

reușit performanța de a se clasa printre primele locuri ale Top Dance-ului românesc sunt „Lasă-mă-n pace” și „Mergem la mare”.

În toate deplasările, aceste tinere sunt însoțite de propria trupă de dansatori, „Candies”, ca și de părinți, tatăl Claudiei fiind și managerul celor trei artiste. Având în vedere că formația „Candy” este una serioasă, amintim că la concertul din decembrie, ea a fost singura care s-a prezentat la acel eveniment, celelalte formații neputând ajunge la timp datorită unor probleme. După concert, fetele au fost invitate la discoteca „May Day”, iar eu am profitat de această ocazie, rugându-le să-mi dea un autograf în exclusivitate pentru revista „?Noi”.

Cristina Broștean

ISTORIA ROCK-ULUI

(continuare din numărul precedent)

Momentul cel mai semnificativ pentru mișcarea Hippie s-a consumat în 1969 la WoodStock, unde, timp de trei zile, peste 500000 de participanți au avut parte de un spectacol live de zile mari. În anii '70, punk-erii au avut cel mai greu cuvânt de spus. Cu al lor slogan „Anarchy”, cu creștele amenințătoare, bocancii imenși și blugii soioși, punk-erii au târât prin noroi tot ceea ce însemnase până atunci „rock” clasic. Cei mai mari reprezentanți pe care i-a dat curentul punk se numesc: Sex Pistols, MC 5, The Stones, The Ramones, Clash. Curentul se „ține” bine și azi prin veteranii Sex Pistols, dar și mai noii The Exploited, sau Bad Religion. Menționez și grupurile punk de pe partea comercială: The Offspring, Green Day, Blink 182, dar cred că pentru un punk-er adevărat nu au nici o valoare.

În paralel cu moda punk, în anii '70 se naște și heavy-metalul, curentul care domină anii '80 prin trupe ca: Iron Maiden, Accept, Monowar, Saxon, Metal Church, etc.

Anii '80 sunt, însă, responsabili și pentru apariția metalului așa-zis extrem, care are mai multe categorii: trash-metal, cântat de Slayer, Anthrax, Destruction, Kreator, Hades, Sepultura, spud-metal cu ai lor Metallica, Megadeth, death-metalul cu Master, Morbid Angel, Death, Obituary, Carcass și black-metalul avându-i ca „tătic” pe Venom, Mayhem, Possessed, etc. (va urma)

Copilaș C. Emanuel

MINIMA MORALIA

„Virtuțile infuzate”

„Mulțimea anonimă... se va avea în vedere” G. Bacovia

„Secolul XXI va fi religios... sau nu va fi deloc” A. Malraux

Credința

Ce este credința?!? Mulți s-au întrebat, destui au răspuns, puțini au înțeles și – prea puțini – și azi, ca și ieri, o practică!

„CRED, DOAMNE, AJUTĂ NECREDINȚEI MELE!!!” (Marcu 9:24)

„CREDINȚA este vederea lucrurilor care nu se văd” (Galateni 2:20)

„Fără Dumnezeu, omul este un animal fără pene!” (P. Țuțea)

„Marea tragedie a zilelor noastre nu este nici suferința, nici boala, nici frica sau războiul, ci sentimentul unei uriașe absențe.” (M. Eliade).

„Cultură sau știință? Nu știu. Dar, dacă se poate, nu cultură cu orice preț, și nici știință cu orice preț. Nici a fi cuminte, nici a te răzvrăti n-au sens, dacă trebuie să le obții fără Dumnezeu, pierzându-ți sufletul!” (C. Noica)

„Gândul suprem pe care îl putem gândi este Dumnezeu!” (R. Descartes)

„Până la un punct, credința și necredința sunt două specii ale îndoielii. Deosebirea este că, în vreme ce necredinciosul pune la îndoială existența lui Dumnezeu, credinciosul pune la îndoială inexistența Lui.” (A. Pleșu)

„Plasat în câmpul credinței, spiritul mediocru încă găsește ceva de spus. Bunul amplasament îl ridică la nivelul lui. Dimpotrivă, spiritul cel mai înzestrat și mai exersat sfârșește, dacă e prost plasat, prin a nu avea nimic de spus: subtil în accidental și stupid sau inexpresiv în cele esențiale.” (A. Pleșu)

Credința este un dialog tainic, permanent, între CER și PĂMÂNT, între transcendent și immanent, între DIVINITATE (DUMNEZEU) și OM (creator și creatura sa – două entități corelative) în care DUMNEZEU rămâne întotdeauna „Cel căutat”, „Cel tainic”, „Cel care are toate numele, dar, pe care, singurul, nimeni nu-l poate vedea și numi” și care, din dragoste, mai presus de închipuire, pentru OM, se smerește pe Sine, într-atât, încât, prin delicatețe fără margini, devine, prin întrupare, „Cel jertfelnic”, lansând invitații creaturii sale, căreia îi respectă liberul arbitru, și devine un biet cerșetor la poarta inimii: „Iată; Eu stau la ușă și bat; dacă cineva aude glasul Meu, și deschide, Eu voi intra și voi cina cu el și el cu Mine.” (Ioan 10:34) – și – toate acestea – pentru ca OMUL – să aibă posibilitatea transcendenței, înălțării și înnobilării (vezi purificare, mântuire) – deoarece „abisul inimei aspiră către abisul lui Dumnezeu” (Angelus Silesius), căci „Ne-ai creat pentru Tine, Doamne, și neliniștită este inima noastră până când nu se va odihni întru Tine” (Fericitul Augustin), pentru că „inima omului a fost creată pe măsura lui Hristos; o raclă atât de largă, cât să încapă Dumnezeu în ea. De aceea, aici jos, nimica nu ne satură, căci sufletul uman e însetat de infinit.” (N. Cabasila)

Așadar, „Acolo unde e comoara voastră, acolo este și inima noastră” (Matei 6:21).

Deoarece... „fericiți cei care nu au văzut și au crezut” – credința fiind o taină, - ea apare nu ca un instrument de obediență, de aservire, de „îndobitocire” a omului, cum multora le place să afirme, ci, este ceva mult mai înalt, reprezentând pentru înțelepciunea umană, un paradox: ea înseamnă o depășire a rațiunii, comandată de rațiunea însăși, atunci când aceasta a ajuns la limita sa: CREDINȚA îi invită pe surzii și împietriții cu inima de tot soiul și de oriunde: - „Dă unica rațiune și primește, în schimb, LOGOSUL!”

„Numai un credincios poate avea curaj în chip matur, fără trufie. Căci numai credinciosul știe că nu e niciodată singur în întreprinderea sa.” (A. Pleșu)

Lumina nu este făcută spre a fi pusă sub obroc, ci trebuie să aprindă sfeșnicul pentru a-i lumina pe toți care sunt în casă; casa omenirii este lumea, sfeșnicul simbolizează știința și lumina înseamnă rațiunea însuflețită și eternizată prin CREDINȚĂ.

Incursiune în istoria activităților fizice

(continuare din numărul precedent)

În antichitate, sclavii nu aveau dreptul la practicarea exercițiilor fizice, dar, în ciuda acestui lucru, ei își dezvoltau capacitățile fizice prin muncă, folosindu-se de noile unelte apărute în aceeași perioadă. Tot atunci au apărut primele civilizații ca și China, Egipt și Persia și, mai ales, posibilitatea oamenilor de a se dezvolta în ciuda unor condiții aspre, ca, de exemplu, lipsa apei datorită depărtării de râuri. Așezările de lângă apele curgătoare au început să folosească cursurile apei spre a iriga culturile.

În Japonia „educația fizică” e introdusă în sistemul de educație generală deoarece era stat războinic, cu caracter militar, și avea nevoie de oameni pregătiți să lupte, în ciuda lipsei armamentului. Ei și-au dezvoltat în acest sens artele marțiale. Pe lângă acestea, practicau jocuri: Sumo (practicanții numindu-se Sumo-tori) care nu diferă mult de jocul actual, el păstrându-se ca o tradiție. O altă competiție o reprezintă Kendo, un fel de scrimă cu bastoane de bambus în care loviturile nu erau permise peste tot. Kindo este tir cu arcul practicat fie călare, fie pe jos, pe o țintă fixă, sau, pentru cei mai buni, mișcătoare! Curios lucru, dar aveau și un fel de fotbal, însă foloseau o minge cubică, jocul numindu-se Keman. Mai practicau și polo călare, ajutându-se de o crosă și o minge, și înotul. (Va urma)

Șah

Pentru că cea mai bună armă, în șah, este atacul, am găsit de cuviință să încep prin prezentarea **atacului**.

1. Tipurile atacului

Atacul, ca relație de interacțiune între piese adverse poate fi:

- Unilateral – când o figură proprie atacă o figură adversă fără să se expună capturării.
- Bilateral – când o figură proprie atacă o figură adversă, fiind la rândul ei sub atacul piesei respective.

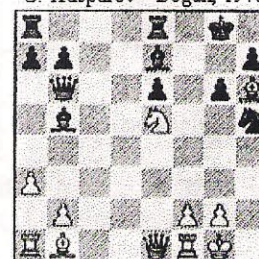
2. Treptele atacului

Atacul efectuat de către o figură poate fi realizat dintr-o mutare, din două sau mai multe, în funcție de mobilitatea figurii care atacă și de distanța la care se află obiectul supus atacului. Atacul calului este cel mai interesant, deoarece uneori are de efectuat 3 mutări, în ciuda faptului că piesa adversă se află lângă el!

3. Formele atacului

Atacul este de mai multe tipuri: Atacul simplu și atacul dublu. Acestea la rândul lor se împart în atacuri asupra unei piese, sau asupra mai multor piese, simultan. Atacul dublu se mai numește și „furculiță” sau „sulița cu două vârfuri”.

G. Kasparov - Begun, 1978

Albul mută și câștigă ↑

Problema lunii (rezolvare în numărul următor)

Campionatul de fotbal al Liceului Teoretic Sănnicolaul Mare

Pentru că tot suntem la începutul mileniului al III-lea, urez tuturor iubitorilor de fotbal un călduros „La mulți ani” și să rămâneți cu noi în continuare, pentru a vă ține la curent cu știrile despre campionatul nostru de fotbal! În continuare, ultimele meciuri jucate și clasamentul provizoriu.

Grupa I: IX D, XII B, XII A, X C, IX A, XI A.

Grupa II: XI B, X B, XI C, X A, IX B

Meciuri jucate

Gr. I: IX A-IX D = 14-6 • XII A-XI A = 4-3 • X C-XII B = 2-13

Gr. II: X A-IX B = 15-1 • XI C-X B = 13-2 • X A-XI B = 6-0 (neprezentare) • X B-X A = 4-4

Sondaj privind desfășurarea campionatului de fotbal din liceu.

Reporter: Ce părere aveți despre campionatul de fotbal al liceului?

Anonim1: După părerea mea este un campionat foarte bun, cu echipe competitive,... îmi place.

A2: Păi, să-ți spun drept, e cam de „kko”. Echipele slăbuțe, meciuri slabe... ce mai!!!

A3: Prost organizat, plictisitor, organizare „penală”... nashpa!

Reporter: Dar arbitrajul?

A1: Corect, de fapt, foarte corect, din câte am văzut nu s-a făcut nici o greșală de arbitraj până acum.

A2: Arbitrajul? E „infect”... mă întreb ce caută arbitru acolo. Eu aș zice să-și cumpere ochelari. Sigur nu vede bine.

Etaple următoare:

Gr. I: IX D-XII A • X C-IX A • XII B-XI A

Gr. II: XI B-IX B

Clasament provizoriu:

Gr. I: XII B • XII A • X C • IX D • XI A • IX A.

Gr. II: X A • X B • XI C • IX B • XI B.

A3: Sub orice critică / sub nivelul Mării Moarte!

Reporter: Ce te determină să spui aceasta?

A1: Din câte meciuri am văzut, arbitrul a fost foarte corect și strict. A fluierat prompt orice încălcare a regulamentului.

A2: Nu demult au avut loc niște meciuri controversate în care arbitrul a făcut penalizări total eronate care au decis soarta meciurilor.

A3: Păi, să-ți spun... cică, la un meci, au avut loc două hențuri și arbitrul l-a văzut doar pe unul, făcut de un fundaș în careu, iar la alt meci, un figurant l-a secerat pe un jucător care urma să execute o lovitură liberă și nu a primit nici un fel de sancțiune... deci, vă dați seama ce arbitraj a fost!

Observație: Persoanele intervievate au dorit să-și păstreze anonimatul.

Trică Laurențiu

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1	C	O	M	P	O	Z	I	T	I	O	N	A	L
2	A	T	O	T	P	U	T	E	R	N	I	C	I
3			R	E	A	L	A		N	O	C	I	V
4	I	L	A	R		U	N	A		R	I		I
5		I	L		N		I	N	S	A		M	D
6	I	R	A	D	I	A		A	T		Z	A	
7		A		A	C	A	R		A	B	I	L	E
8			A	C	E		G	U	R	U		T	M
9	T	A	C	T				L	I	C	A	R	I
10			T	I			R	P		O	V	A	R
11			O	L			A		P	L	U	T	A
12	B		R	E				V	A	I	T	A	T
13	I	V	I		A	L	T	E	R	C	A	T	E

Salată

Orizontal: 1)Referitor la structura unei opere de artă; 2)Omnipotenți; 3)Palpabilă, existentă - Dăunător; 4)Hazliu - O - Miez de arin!; 5)Zăcământ format prin consolidarea magnei - Dînsa, decapitată! - Mircea Dinescu; 6)A expune radiațiilor - Cap de atom! - Inel metalic; 7)De genul acesta... - Macagiu - Iscusite; 8)Bolduri - Înțelept hindus - Timișoara (auto); 9)Ritm - A pălpâi; 10)Element al sistemului imunitar menit să neutralizeze o infecție - Glandă sexuală feminină; 11)A trece cu vederea - Dop pescăresc; 12)Abatere - Necaz exprimat; 13)A apărea - Aflate în conflict.

Vertical: 1)Avansată într-o etapă superioară - Prefix ce desemnează duplicitatea; 2)Olt (auto) - Instrumentul lui Orfeu - Cuvânt înainte; 3)Etică - Artiști ai scenei; 4)Reptile zburătoare; 5)Îndopat! - Oraș sud-estic din Franța - Mai mult decât nimic; 6)Populație băștinașă sud-Africană - Asia! - Aranjament muzical destinat interpretării vocale; 7)Țăran muntean (pl.)- Radu Gheorghe - Regie Autonomă (abr.); 8)Pron. pers., pers. II, Caz Acuzativ - Femeia dintre ziduri - Culpă fără de margini! - Venit înaintel;

9)Rin anagramat - Dispoziții - Arac; 10)A achita - Pastoral, câmpenesc; 11)Adverb de negație - 24 de ore - Posedată; 12)În locul acesta - Torturat; 13)Vănat - Statele arabe.

(Andrei Savu)

Cuvinte...

- În fiecare clipă știu exact numărul oamenilor de pe Glob. Suntem: eu și ceilalți!
- Vai de bradul care ajunge să scrie pe cartea de vizită: „Fost pom de Crăciun”.
- Mai bine fără domiciliu decât cu locuință de veci!
- Nu există artă minoră; există numai artiști mici.
- Mai bine iepure șchiop în pădure decât vulpe argintie în vitrină!
- Când trecutul tău nu-ți spune nimic, poate că vrea să te menajeze.
- Prietenii se simt, dușmanii se presimt!

Pentru dumneavoastră, pentru noi, Einstein mărturisește:

„-Am descoperit formula înțelepciunii în viață. Ea se exprimă prin ecuația:

$$X = A + B + C$$

Unde am notat:

X = Succesul în viață;

A = Munca;

B = Odihna;

C = Stăpânește-ți limba!”

Anunț: Adresați-ne propuneri, poezii, articole, sugestii la căsuța poștală instalată în biblioteca liceului.

Colegiul de redacție: Dan Camelia, Mirsova Petronela, Deatcu Oana, Trică Laurențiu, Bakó Lóránt, Dimulescu V. Petru, Savu Andrei.

Colaboratori: Broștean Cristina, D. Petrovici, Copilaș C. Emanuel, Drideanu Anca, Dimulescu Adriana, G. A. Mirela, Martinică Ciprian.

Poșta redacției: Str. Andrei Șaguna Nr.4 Sânnicolau Mare

E-Mail: revistanoi@usa.net

Internet: http://revistanoi.8k.com

